

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Splitu
21000 Split, Sukoišanska 6

Poslovni broj: 10 P-729/15

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Trgovački sud u Splitu, po sucu ovog suda Ivani Madunić, u pravnoj stvari tužitelja IGOR PAVLINović iz Zagreba, Radićevo šetalište 15 a, OIB: 33313678683, kojeg zastupaju odvjetnici iz Odvjetničkog društva Budimir & partneri d.o.o. iz Splita, protiv tuženika Stečajna masa iza JUGOBANKA a.d., Split, Vinkovačka 41, OIB: 66367310563, zastupana po osporavatelju tražbine Rada Divac, stečajna upraviteljica Jugobanke d.d. u stečaju, Beograd, Kralja Petra 19-21 Republika Hrvatska, a ovaj po punomoćnici Željki Janjanin, odvjetnica iz Zagreba, radi utvrđenja osnovanom osporene tražbine, nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 15. lipnja 2018.g. uz sudjelovanje punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, objavljene dana 28. lipnja 2018.

p r e s u d i o j e

Utvrđuje se da je osnovana tražbina tužitelja prema tuženiku četvrtog višeg isplatnog reda u iznosu od 16.842,63 kn s naslova dugovanja temeljem deviznog štednog depozita broj 13-21-01870-7, a koja tražbina je osporena od strane Rade Divac stečajne upraviteljice Jugobanke d.d. u stečaju, Beograd, Kralja Petra 19-21, Republika Srbija rješenjem Trgovačkog suda u Splitu pod poslovnim brojem 14 St-35/2009 od dana 14. listopada 2015.g. i navedena u toč. A/stavak III/ istog rješenja.

r i j e š i o j e

I Dopušta se tužitelju ispravak oznake tuženika koji glasi: Stečajna masa iza JUGOBANKA a.d., Split, Vinkovačka 41, OIB: 66367310563.

II Utvrđuje se da je tužitelj povukao tužbu radi utvrđenja osnovanom tražbine tužitelja prema tuženiku četvrtog višeg isplatnog reda u iznosu od 5.824,59 kn s naslova dugovanja temeljem deviznog štednog depozita broj 13-21-01870-7, a koja tražbina je osporena od strane Rade Divac stečajne upraviteljice Jugobanke d.d. u stečaju, Beograd, Kralja Petra 19-21, Republika Srbija rješenjem Trgovačkog suda u Splitu pod poslovnim brojem 14 St-35/2009 od dana 14. listopada 2015.g. i navedena u toč. A/stavak III/istog rješenja.

III Dužan je tuženik u roku od 8 dana i pod prijetnjom ovrhe naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 9.779,00 kn sa zateznim kamatama koje teku na taj iznos od 28. lipnja 2018.g. pa do isplate, po stopi određenoj uvećanjem prosječne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, koju prosječnu kamatnu stopu za referentno razdoblje određuje Hrvatska narodna banka i koju je dužna svakog 1. siječnja i 1. srpnja objaviti u "Narodnim novinama", pri čemu referentno razdoblje za objavu na dan 1. siječnja obuhvaća razdoblje od 31. svibnja do 31. listopada, a referentno razdoblje za objavu na dan 1. srpnja obuhvaća razdoblje od 1. studenoga do 30. travnja (čl. 29. st. 2., 8 i 9. Zakona o obveznim odnosima, NN 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15), dok se zahtjev tužitelja za više traženu naknadu troškova parničnog postupka u više traženom iznosu od 2.600,00 kn odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

U tužbi koju je tužitelj podnio ovom sudu dana 26. listopada 2015. tužitelj je naveo da je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu broj 14. St-35/2009 od 14. rujna 2012. nad tuženikom, otvoren poseban-sekundarni stečajni postupak. Rješenjem suda od 14. listopada 2015.g. pod toč. A/ pod toč./III. izreke istog rješenja tužitelju da je osporena tražbina četvrtog višeg isplatnog reda u ukupnom iznosu od 22.667,22 kn, te da je toč. E/1 istog rješenja tužitelj upućen da u roku od 8 dana pokrene parnicu radi utvrđenja osporene tražbine. Predmetna tražbina da predstavlja tražbinu tužitelja kao deviznog štediša Jugobanke d.d. nastale do dana otvaranja stečajnog postupka, sve uvećano za zatezne kamate do otvaranja stečajnog postupka. Iz obrazloženja rješenja suda da proizlazi kako je tužitelju osporeno samo pravo na ostvarivanje tražbine protiv tuženika, dok sama visina da nije bila predmetom osporavanja i kao takva da bi trebala biti nesporna u ovom predmetu. Inače, predmetna tražbina da je prvotno priznata od strane stečajnog upravitelja tuženika u Republici Hrvatskoj, gđe Dunje Krstulović, međutim naknadno da je osporena od strane gđe Rade Divac kao stečajnog upravitelja Jugobanke d.d. u stečaju, a koja se pozvala na Anex C Sporazuma o sukcesiji kao međunarodnim ugovorima između država slijednica bivše SFRJ. Tužitelj ističe kako navedeni razlog osporavanja njegove tražbine ne bi bio ni zakonit, a ni osnovan. Navedenim Anexom C Ugovora o pitanjima sukcesije, a ne sporazuma, da nikada nije do kraja uređeno pitanje neisplaćenih starih deviznih štednji, kao i to tko bi isplatio staru deviznu štednju, već da je istim ugovoreno samo kako će se u pogledu deviznih štednja pojedinaca voditi daljnji pregovori pred bankom za međunarodna poravnjenja, a koji pregovori koliko je tužitelju poznato do danas nisu urodili nikakvim plodom. Iako je Zakonom o načinu likvidacije poslovanja glavnih filijala Jugobanke d.d. Beograd koje su poslovale na teritoriju Republike Hrvatske (NN 106/93) uređena likvidacija poslovanja glavnih filijala Jugobanke d.d. u Zagrebu, Splitu i Rijeci, tužitelju do danas od banki likvidatora tuženika u RH da nije isplaćeno ništa. Radi navedenoga tužitelj je predložio sudu donošenje presude kojim bi se utvrdila osnovanom tražbina tužitelja prema tuženiku IV. isplatnog reda u iznosu od 22.667,22 kn osporena od strane Rade Divac, stečajne upraviteljice Jugobanke d.d. u stečaju i obvezalo tuženika na snalažanje troškova parničnog postupka.

U odgovoru na tužbu tuženik je predložio sudu provjeriti pravovremenost podnošenja tužbe, a ukoliko nađe da je tužba pravovremeno podnesena, to je osporio tužbu i tužbeni zahtjev i u osnovu i u visini. Tuženik je istakao da je dana 19. prosinca 1991. donesena Uredba o pretvaranju deviznih depozita građana kod banaka u javni dug Republike Hrvatske,

objavljena u Narodnim novinama 71/91 od 23. prosinca 1991., koja Uredba je posljedica Aneksa C Ugovora o pitanjima sukcesije, ratificiranog Zakonom objavljenim u Narodnim novinama 2/04 od 17.3.2004. Naime, tuženik je istakao kako predmetna Uredba razlikuje deviznu štednju građana položenu prije 27. travnja 1991., koja je bila privremeno blokirana i čiju isplatu je tom Uredbom zajamčila Republika Hrvatska i deviznu štednju položenu poslije 27. travnja 1991. s kojom su građani mogli slobodno raspolagati. Devizni su štediše mogli prenijeti svoju štednju u hrvatske banke čime je njihova štednja postala štednjom kod hrvatskih banaka, a time i dijelom javnog duga Republike Hrvatske sukladno čl. 15. i 16. navedene Uredbe. Sukladno navedenom, građani koji su imali deviznu štednju odnosno devizna sredstva na deviznom računu kod banaka sa sjedištem izvan teritorija Republike Hrvatske koje posluju na teritoriju Republike Hrvatske, mogli su u roku od 30 dana od dana kada je stupila na snagu Uredba, od 23. prosinca 1991., prenijeti svoje depozite na jednu od banaka u Hrvatskoj na način da su u banci mogli dati izjavu o prijenosu tih depozita na tu banku s banke sa sjedištem izvan teritorija Republike Hrvatske uz predaju odgovarajuće dokumentacije o stanju sredstava prenesenih depozita te izjavu o ustupanju svog potraživanja koje su imale prema banci sa sjedištem izvan teritorija Republike Hrvatske. Tuženik ističe da se može zaključiti da je tužitelj iskoristio ovu mogućnost, pa da je posljedično svoj depozit prenio pa da su tužba i tužbeni zahtjev neosnovani te da je tužitelj promašio pasivnu legitimaciju u ovom postupku. Tuženik ističe da su svi depoziti kod banaka bili osigurani kod Narodne banke Jugoslavije i da je moguće da je tužitelj već naplatio svoje potraživanje što u konačnici ima značaj prestanka obveze za Imovinu Jugobanke a.d. Beograd u stečaju.

Tuženik je nadalje u odgovoru na tužbu istakao da je pitanje stare devizne štednje riješeno aneksom C Ugovora o pitanjima sukcesije pa da je obveza Imovine Jugobanke a.d. Beograd u stečaju u odnosu na tužitelja u cijelosti prestala potpisom tog međudržavnog ugovora. Stoga je ustrajao u prigovoru promašene pasivne legitimacije, dodajući kako je iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka Djure Kosića od 3. rujna 1992. te iz dopisa Narodne banke Hrvatske od 22. listopada 1992. upućenog Službi društvenog knjigovodstva Hrvatske, Ministarstvu financija, Glavnim filijalama Jugobanke d.d. Beograd, u Zagrebu, Splitu, Rijeci i Podravskoj Slatini, Pomorskoj banci d.d. Split, Adria banci d.d. Rijeka, Hrvatskoj gospodarskoj banci d.d. Zagreb i Slatinskoj banci d.d. Podravska Slatina i očito je devizna štednja tužitelja, odlukom državne vlasti prebačena na druge banke. Tuženik je istakao da se tužitelj trebao obratiti Republici Hrvatskoj za naknadu štete jer da nemogućnost ispunjenja te odluka o prestanku poslovanja Glavnih filijala i prebacivanje poslovanja na druge novoosnovane banke su zapravo rezultat političkih odluka sa najviših državnih razina, a ne odluka Jugobanke a.d. u stečaju Beograd.

Tijekom parničnog postupka stranke su ustrajale u navodima iz tužbe i odgovora na tužbu.

Tužitelj je na ročištu održanom dana 20. listopada 2017.g. izvršio ispravak u oznaci osobe tuženika s obzirom da je u međuvremenu izvršen upis stečajne mase tuženika u sudskom registru prilažući u sudski spis neslužbeni izvadak iz sudskog registra (list 52 a spisa), na način da je istog označio kao: Stečajna masa iza Jugobanke a.d. s adresom Split, Vinkovačka 41, OIB: 66367310563, te je sud temeljem odredbe čl. 83. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 57/11 i 25/13, dalje ZPP-a) isti ispravak dopustio i odlučio kao u toč. I. izreke ovog rješenja.

Nakon provedenog vještačenja po vještaku za financijske i računovodstvo dipl. oec. Ante Blažević iz Splita, tužitelj je u podnesku predanom na ročištu dana 15. lipnja 2018.g. konačno uredio tužbeni zahtjev prema tuženiku iz ovog postupka, a na način pobliže specificiran u izreci ove presude.

U dokaznom postupku sud je pregledao isprave koje se nalaze u spisu, izveo dokaz vještačenjem po vještaku za financije i računovodstvo dipl. oec. Ante Blažević iz Splita, pa je na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Predmet ovog spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje osnovanim osporene mu tražbine u stečajnom postupku koji se vodi nad Imovinom Jugobanke a.d. u stečaju, koja se imovina nalazi u Republici Hrvatskoj.

Među strankama nije sporno:

- da je nad Jugobankom a.d., sa sjedištem u Beogradu, Republika Srbija, otvoren glavni stečajni postupak koji se vodi pred sudom u Beogradu;
- da je rješenjem ovog suda broj 14 St-35/09 od 24. svibnja 2013. otvoren posebni stečajni postupak nad Imovinom Jugobanke a.d. u stečaju, koja se imovina nalazi u Republici Hrvatskoj;
- da je tužitelj prijavio potraživanje u posebnom (sekundarnom) stečajnom postupku koji se vodi kod ovog suda pod poslovnim brojem 14 St-35/09 s osnova dugovanja temeljem deviznog štednog depozita broj 13-21-01870-7 u ukupnom iznosu od 21.827,03 kn, i to iznos od 7.908,35 kn glavnice s naslova položenih sredstava na računu stečajnog dužnika od 31. prosinca 1991.g do 14. rujna 2012.g., te iznos od 13.918,68 kn kamata na iznos glavnice od 31. prosinca 1991.g. do 14. rujna 2012.g., (list 41-42 spisa);
- da je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-35/09 od 14. listopada 2015. u cijelosti osporena tražbina tužitelja iznosu od 22.667,22 kn kao tražbina četvrtog višeg isplatnog reda, a koju tražbinu je osporila stečajna upraviteljica dužnika Jugobanke a.d. u stečaju (čl. 327. SZ-a), a tužitelj upućen u roku od osam dana podnijeti tužbu za utvrđenje osporene tražbine;
- da je tužitelj rješenjem poslovnog broja 14 St-35/09 od 14. listopada 2015.g. zaprimio dana 18. listopada 2015.g., a tužbu podnio sudu dana 22. listopada 2015.

Prema odredbi čl. 178. st. 6. Stečajnog zakona (Narodne novine broj 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 82/06, 116/10, 25/12 i 133/12; dalje: SZ) propisano je da ako osoba koja je upućena na parnicu ne pokretne parnicu u roku koji je za to određen u rješenju stečajnog suca o upućivanju u parnicu, smatrat će se da je odustala od prava na vođenje parnice. Prema odredbi čl. 180. SZ-a opseg utvrđivanja tražbine u parničnom postupku može se zahtijevati samo na temelju osnove, u iznosu i u isplatnom redu kako je ono označeno u prijavi ili na ispitnom ročištu.

Budući je tužitelj u ovom sporu rješenjem suda broj St-35/09 od 14. listopada 2015.g. (list 44-50 spisa) upućen u roku od 8 dana od dana primitka rješenja pokrenuti parnicu radi utvrđenja osnovanom osporene tražbine, a koje rješenje je zaprimio dana 18. listopada 2015.g. (dostavnica iz spisa 14 St-35/09- list 43 spisa), to je tužitelj sukladno tom rješenju pravovremeno pokrenuo ovu parnicu dana 26. listopada 2015.g., postavivši deklaratoran zahtjev za utvrđenje osnovanim svoje osporene tražbine četvrtog višeg isplatnog reda u smislu odredbe čl. 180. SZ-a.

Po ocjeni ovog suda nije osnovan prigovor promašene pasivne legitimacije, a radi tvrdnje tuženika da je tužitelj svoju staru deviznu štednju imao obvezu prenijeti kod jedne od banaka u Republici Hrvatskoj te da je pitanje stare devizne štednje građana regulirano Aneksom C Ugovora o pitanjima sukcesije. Naime, Vlada Republike Hrvatske je donijela

dana 19. prosinca 1991. Uredbu o pretvaranju deviznih depozita građana kod banaka u javni dug Republike Hrvatske (Narodne novine broj 71/91) te su sukladno toj Uredbi utvrđeni uvjeti i načini pretvaranja deviznih depozita građana kod banaka koje posluju na teritoriju Republike Hrvatske na dan 27. travnja 1991., a pod deviznim depozitom građana razumijevaju se depoziti na deviznoj štednji i deviznim računima građana kod banaka u Republici Hrvatskoj koje su građani prenijeli u skladu sa čl. 15. i čl. 16. Uredbe. Ističe se da su građani mogli u roku od 30 dana od stupanja na snagu te Uredbe (Uredba je stupila na snagu dana 23. prosinca 1991. kada je tekst Uredbe objavljen u Narodnim novinama broj 71/91), izvršiti prijenos depozita sa banke čije je sjedište izvan Republike Hrvatske na banku u Republici Hrvatskoj, pri čemu su bili dužni dati izjavu toj banci o ustupanju svojih potraživanja prema banci izvan teritorija Republike Hrvatske, a o čemu je banka u Republici Hrvatskoj bila dužna izvijestiti banku izvan teritorija Republike Hrvatske. Člankom 4. Uredbe propisano je da će se devizni depozit banaka u Republici Hrvatskoj deponiran kod Narodne banke Jugoslavije po osnovi devizne štednje građana pretvoriti u javni dug Republike Hrvatske, a za koju Republika Hrvatska izdaje svoje obveznice čija su sredstva za isplatu osigurana u proračunu Republike Hrvatske (članak 8).

Iz navedenoga proizlazi da su dakle, građani mogli, ali nisu morali izvršiti prijenos depozita sa banke čije je sjedište izvan Republike Hrvatske na banku u Republici Hrvatskoj.

Pozivanje tuženika da je Aneksom C Ugovora o pitanjima sukcesije, sukladno Zakonu o potvrđivanju ugovora o pitanjima sukcesije (Narodne novine broj 2/2004 međunarodni ugovori) te tvrdnju tuženika kako je na državnoj razini Republike Hrvatske i Republike Srbije upravo Aneksom C Ugovora o pitanjima sukcesije, dogovoren način isplate stare devizne štednje kao vanjskog duga te da obvezu isplate preuzimaju svaka država na sebe po kriteriju teritorija za koji je vezan krajnji korisnik, odnosno preuzimanju isplate stare devizne štednje tužitelju da je obvezu preuzela Republika Hrvatska, potrebno je navesti da se Aneks C Sporazuma o pitanjima sukcesije odnosi na podjelu imovine (pokretne i nepokretne) bivše SFRJ, a ne i na imovinu građana, dakle ne odnosi se na staru deviznu štednju. Budući da tužitelj nije izvršio prijenos depozita sa banke čije je sjedište izvan Republike Hrvatske na banku u Republici Hrvatskoj to je i dalje obveza banke čije je sjedište izvan Republike Hrvatske – Jugobanke a.d. u stečaju, ispuniti vraćanje stare devizne štednje u posebnom stečajnom postupku koji se vodi nad Imovinom Jugobanke a.d. Beograd u stečaju koja se imovina nalazi u Republici Hrvatskoj, a koji postupak se vodi kod ovog suda, pa prigovor promašene pasivne legitimacije tuženika nije osnovan

Iz štedne knjižice priložene spisu (list 60-69 spisa) proizlazi da je tužitelj iz ovog postupka imao deponiranu deviznu štednju temeljem štednog depozita broj 13-21-01870-7 kod Jugobanke d.d. Zagreb prije 27. travnja 1991.

Pozivanje tuženika na vještvo sudskog vještaka Djure Kosića, koje je sudski vještak sačinio u predmetu Općinskog suda u Splitu broj IV P- 348/92 za potrebe tog postupka, nije od značaja za ovaj parnični postupak iz razloga što je navedeno vještvo sačinjeno na okolnost prijenosa sredstava s Jugobanke Glavna filijala Split na zaštitnu radionicu Brodograđevne industrije Split i eventualnog prijenosa tih sredstava kao osnivačkog uloga Pomorske banke d.d. Split te odobrenog kredita Jugobanke Glavna filijala Split Brodograđevnoj industriji Mosor u Trogiru te prijenos tih sredstava kao osnivačkog uloga – dakle ne radi se o staroj deviznoj štednji građana već o poslovnom odnosu između pravnih osoba. Upravo radi navedenoga sud je i odbio prijedlog tuženika da se izvrši uvid u spis Općinskog suda u Splitu

poslovni broj P-348/92, a sve pozivom na odredbu čl. 10. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 57/11 i 25/13, dalje ZPP-a).

Na okolnosti visine utužene tražbine sud je proveo dokaz knjigovodstveno financijskim vještačenjem po vještaku Ante Blažević iz Splita.

Vještak Ante Blažević je izradio pisani nalaz i mišljenje i isto dostavio sudu dana 20. travnja 2018.g. (list 83-94 spisa). Vještak je sukladno dokumentaciji priloženoj sudskom spisu i dokumentaciji prikupljenoj tijekom izrade vještačenja, a na temelju izračuna sadržanog u tablici broj 2 vještva (list 87 i 88 spisa) zaključio da visina utužene tražbine tužitelja (devizna štednja kod glavne filijale Jugobanke d.d.) od 1.1.1992.g. do 24.5.2013.g. (dan otvaranja posebnog stečajnog postupka nad tuženikom u Republici Hrvatskoj) primjenom načina kako se izračunava zakonska zatezna kamata na potraživanja u devizama u Republici Hrvatskoj zaključio da saldo visina utužene tražbine na da 24. svibnja 2013.g. iznosi glavnica: 8.212,77 kn te zakonske zatezne kamate u iznosu od 8.629,86 kn, odnosno ukupno 16.842,63 kn.

Tužitelj nije imao primjedbi na nalaz i mišljenje sudskog vještaka, dok je tuženik u podnesku zaprimljenog kod suda 25. svibnja 2018.g. istakao primjedbe, a u odnosu na koje je sudski vještak dopunski usmeno vještačio na ročištu održanom dana 15. lipnja 2018.g. Vještak je otklonio primjedbe u pogledu formalnih nedostataka i to datuma sačinjenja vještačenja (ispravno 20. svibnja 2018.g.) i broja štednog uloga vještak (ispravno označen na stranici 2 vještva), dok u pogledu primjedbi o zatraženim podacima od stečajne upraviteljice i prijavljivanju tražbine dva stečajna postupka, da se radi o pravnim pitanjima. On da je utvrdio osnovicu potraživanja na način da je pored dokumentacije u sudskom spisu zatražio od stečajne upraviteljice podatke o štednom ulogu kako bi bio siguran i sukladno tome da je naveo kolika je osnovica potraživanja. Izračun visine kamatne stope da je izvršio sukladno zakonskim propisima RH u visini zakonske kamatne stope od 1.1.1992.g. do 20. travnja 1996.g.

Nakon dopunskog usmenog vještva stranke nisu imale drugih primjedbi na nalaz i mišljenje sudskog vještaka, a koje ovaj sud prihvaća kao stručno, objektivno i izrađeno sukladno nalogu suda, a u pogledu utvrđivanja činjenice visine dugovanja tužitelja prema tuženiku po osnovi deviznog štednog depozita broj 13-21-01870-7.

Što se tiče primjedbe punomoćnice tuženika da je sudski vještak zatražio podatke o vrsti štednog uloga, roku oročenja kao i ugovorenim kamatnim stopama pribavljenima nakon zaključenja prethodnog postupka radi čega isti da se ne mogu koristiti u svrhu sačinjenja nalaza i mišljenja, za navesti je da navedene prigovore sud ocjenjuje neosnovanima. Navedeno iz razloga što je sudski vještak ovlašten radi izrade vještačenja pribaviti dodatne podatke, potrebne za izradu istoga i na istima temeljiti svoj nalaz i mišljenje, a što je u konkretnom slučaju i učinjeno i što ne predstavlja proširivanje dokaza u parničnom postupku.

Iz dopisa Hrvatske gospodarske banke d.d. u stečaju, stečajne upraviteljice Branke Malbašić od nadnevka 26. ožujka 2018.g. upućene punomoćniku tužitelja (list 80 spisa) proizlazi da u poslovnim knjigama postoji evidentiran devizni depozit koji se vodi na ime Igor Pavlinović pod brojem 13-21-01870-7/50 sa stanjem USD 1.397,73 na dan 31. prosinca 1991.g., te da Igoru Pavlinoviću po navedenom evidentiranom depozitu nije ništa isplaćeno od strane Hrvatske gospodarske banke d.d. u stečaju.

Sud je odbio kao suvišan prijedlog punomoćnice tuženika da se od stečajne upraviteljice Hrvatske gospodarske banke gđe Malbašić zatraži podatak da li je tužitelj

prijavio tražbinu u tom stečaju i da li mu je ista priznata, uz obrazloženje da iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka proizlazi da se tražbina tužitelja vodi evidentirana kod Hrvatske gospodarske banke koja se nalazi u stečaju i koja je po zakonu likvidator poslovanja Jugobanke glavne filijale Zagreb u kojem svojstvu je naplaćivala potraživanja. Navedeno iz razloga što iz spisu priloženog dopisa stečajne upraviteljice Branke Malbašić od nadnevk 26. ožujka 2018.g. (list 80 spisa), čiju vjerodostojnost punomoćnica tuženika ničim nije dovela u sumnju, proizlazi iz koje proizlazi da Igoru Pavloviću po evidentiranom depozitu broj 1321-08710-7/50 nije ništa isplaćeno od strane Hrvatske gospodarske banke d.d. u stečaju, te uzimajući u obzir i činjenicu da je Hrvatska gospodarska banka d.d. u stečaju likvidator poslovanja glavne filijale Jugobanke Zagreb iz Zagreba a temeljem Zakona o načinu likvidacije poslovanja glavnih filijala Jugobanke d.d. Beograd koje su poslovale na teritoriju RH (NN 106/93), međuti, ista nije pravni slijednik Jugobanke Beograd Filijala d.d. u Zagrebu kod koje je tužitelj imao štedni ulog, posljedično čemu nije od značaja za donošenje drukčije odluke u ovoj pravnoj stvari bilo kakvo prijavljivanje potraživanja tužitelja prema Hrvatskoj gospodarskoj banci. Da Hrvatska gospodarska banka d.d. u stečaju nije pravni slijednik Jugobanke d.d. Beograd, stav je zauzela sudska praksa u presudi Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj Pž-3935/02-3 od 25. listopada 2005.g.

Obzirom da je tužitelj osporio da je po bilo kojem osnovu ostvario naplatu predmetne devizne štednje, a kako tuženik u prilog svojim tvrdnjama da je tužitelj moguće već naplatio svoja potraživanja putem druge banke u Republici Hrvatskoj ili putem Državne agencije za osiguranje štednih uloga i sanaciju banaka, nije predočio niti ponudio nikakve dokaze, to je sud o (ne)postojanju navedene činjenice zaključio primjenom pravila o teretu dokazivanja iz čl. 221.a. ZPP-a.

Slijedom svega naprijed navedenoga sud zaključuje da je tužitelj u ovom postupku dokazao postojanje stare devizne štednje po svom deviznom računu broj 30101-623-58/767011 koju ima od tuženika i da je time njegova tražbina osnovana. Budući iz rezultata dokaznog postupka u ovom predmetu i to upravo iz provedenog knjigovodstveno financijsko financijskog vještačenja od strane sudskog vještaka Ante Blaževića, dipl. oec. stalnog sudskog vještaka za knjigovodstvo i financije proizlazi kako visina tražbine tužitelja prema tuženiku – devizne štedne kod glavne filijale Jugobanke d.d. u Zagrebu za razdoblje od 1. siječnja 1992.g. do 24. svibnja 2013.g. (dan otvaranja posebnog stečajnog postupka nad tuženikom u Republici Hrvatskoj) iznosi ukupno 16.842,43 kn (glavnica u iznosu od 8.212,77 kn, zakonska zatezna kamata u iznosu od 8.629,86 kn), to je u cijelosti usvojen tužbeni zahtjev tužitelja iz podneska od 16. lipnja 2018.g., te je odlučeno kao u toč. I. izreke presude.

Kako je uređenim tužbenim zahtjevom iz podneska od 14. lipnja 2018.g. tužitelj zahtijevao isplatu iznosa od 16.842,63 kn, to je tako uređenim tužbenim zahtjevom sadržajno povukao tužbu u dijelu tužbenog zahtjeva kojim traži utvrđenom osnovano tražbine tužitelja prema tuženiku četvrtog višeg isplatnog reda u iznosu od 5.824,59 kn pa je pozivom na odredbu čl. 193. st. 2. ZPP-a odlučeno kao u toč. II. izreke rješenja.

Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a i važeće Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika. Tužitelju je kao trošak parničnog postupka obistinjen trošak sastava tužbe od 22. listopada 2015.g. (TBR 7. toč. 1. OT-a) u iznosu od 1.000,00 kn uz pripadajući PDV od 25% u iznosu od 250,00 kn, trošak zastupanja na ročištu od 20. listopada 2017.g., 22. prosinca 2017.g., 16. ožujka 2018.g. (TBR 9. toč. 2. OT-a) u iznosu od po 500,00 kn uz pripadajući PDV od 25% u iznosu od po 125,00 kn, trošak zastupanja na ročištu od 15. lipnja 2018.g. (TBR 9. toč. 1. OT-a) u iznosu od 1.000,00 kn uz

pripadajući PDV od 25% u iznosu od 250,00 kn, trošak pristupa na ročište za objavu presude (TBR 9. toč. 3. OT-a) u iznosu od 500,00 kn uz pripadajući PDV od 25% u iznosu od 125,00 kn, trošak sastava podneska od 4. travnja 2018.g. i 10. travnja 2018.g. (TBR 8. toč. 3. OT-a) u iznosu od po 250,00 kn uz pripadajući PDV od 25% u iznosu od po 62,50 kn, trošak pristojbe tužbe u iznosu od 577,00 kn, trošak pristojbe presude u iznosu od 577,00 kn, te trošak knjigovodstveno financijskog vještačenja u iznosu od 3.000,00 kn, odnosno ukupno 9.779,00 kn.

Sud tužitelju u troškove parničnog postupka nije obistinio trošak sastava podneska od 13. studenog 2015.g. – kojim se dostavlja punomoć, trošak sastava podneska od 21. ožujka 2018.g.-dostava dokaza o uplati predujma, budući se radi o podnescima za koje po OT-u tužitelju ne pripada naknada, više zatraženi trošak na ime pristojbe tužbe u iznosu od 100,00 kn, budući se radi o troškovima opomene koji ne mogu ići na teret tuženiku, te više zatraženi trošak od obistinjenoga za zastupanje na ročištu od 20. listopada 2017.g., 22. prosinca 2017.g., te 16. ožujka 2018.g. pozivom na TBR 9. toč. 2. OT-a, odnosno sud je odbio zahtjev tužitelja za više traženu naknadu troška parničnog postupka u ukupnom iznosu od 2.600,00 kn.

Kako je tražbina tužitelja, u pogledu zateznih kamata na troškove postupka dospjela donošenjem odluke suda o troškovima parničnog postupka, to tužitelju na odmjerene troškove parničnog postupka pripadaju zatezne kamate od donošenja odluke suda pa do isplate po stopi u smislu čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15). Radi navedenoga o troškovima postupka odlučeno je kao u toč. II. izreke rješenja.

U Splitu, 28. lipnja 2018.

S u d a c

Ivana Madunić

Za toč. otpr.-ovl. službenik:

Silvija Marasović

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe Visokom trgovačkom sudu RH u Zagrebu. Žalba se može izjaviti u roku od 8 dana od dostave prijepisa ove presude, putem ovog suda u pisanom obliku u 3 primjerka.